

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴν ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

Ἔτος δεύτερον.

Ἀθήναι, 21 Μαρτίου 1884

Ἀριθ. 87+140

25 ΜΑΡΤΙΟΥ

Σεῖς, δηλαδή ἡμεῖς ποῦ εἴμαστε ὅλοι σήμερα ἐλεύθεροι, ἐρωτήσατε ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς ἀποχτήσατε αὐτὴν τὴν ἐλευθερίαν ποῦ ἔχομε;

Ἐπάρχει κανένας ἀπὸ τὴν νέα γενεὰ ποῦ νὰ μὴν ἔχη χαμένο στὴν ἐπανάστασι ἓνα συγγενή;

Ἐνα μόνο ξέρομε, νὰ καυχώμαστε, πῶς ὁ παπούλης τοῦ παπούλη τοῦ παπούλη μας πολέμησε στὰ 21.

Αἶ καλὰ, γιὰ μνημόσυνο ἐκείνων ποῦ ὕψωσαν τὴν σημαία τῆς ἐλευθερίας, ποῦ σκοτώθηκαν, ποῦ καταστράφηκαν, ποῦ σουβλίστηκαν ζωντανοὶ καὶ ψήστηκαν, γιὰ κεινοὺς τέλους τοὺς πατέρες μας ποῦ μᾶς ἔδωσαν τὴν ἐλευθερίαν, χάθηκε νὰ κάνη κάθε ἓνας μας ἀπὸ μιὰ σημαία, γιὰ τὴν 25 Μαρτίου, πρὸς τιμὴν καὶ μνημόσυνο τῆς σημαίας τῆς ἐλευθερίας;

Νὰ ξεραυτέτε στὰ πιὸτὰ κατοστάρικα ξέρετε καὶ δὲν τὰ λυπάστε; νὰ κάνωμε λούσα στῆς γυναῖκές μας ξέρομε ποῦ κοστιζοῦν ἓνα περὶδρομο, καὶ μιὰ πήχη πανί, γιὰ νὰ φτειάσωμε μιὰ σημαιοῦλα, λυπούμαστε τὰ λεφτὰ.

Λαε, ἔπεσε πλέον τὸ φρόνημά σου, δὲν εἶσαι Λαός, κατάντησες κτήνος, καὶ γιὰ νὰ σὲ κάνη λίγο νὰ ζωηρέψης, πρέπει νὰ σὲ κεντᾷ κάνεις μὲ τὸ βούκινο, γιὰτὶ εἶσαι βῶδι.

Τέλος πάντων, ἡ 25 Μαρτίου θὰ τὸ δείξη ἂν ἦσαι Λαός, ἢ βῶδι.

Τὰ πολλὰ λόγια εἶναι φτώχεια.

Ἐπιθεώρησις.

Ἐταν ἦμουνα μωρὸ, γιὰτὶ τώρα πλέον μεγάλωσα καὶ εἶμαι μεγάλο παιδί, ἔπερνα τὰ χαρτιὰ τῆς τράπουλας, τὰ δίπλωνα στὴ μέση καὶ τὰ ἔστηνα τὸ ἓνα ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο στὴν ἀράδα, καὶ ἔλεγα πῶς αὐτὸ εἶναι τὸ πεζικὸ τῆς γραμμῆς ἀπὸ πίσω ἔβαζα κατὶ κοκοράκια χάρτινα, καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ ἵππικὸ· στὴν τρίτη ἀράδα ἔβαζα τὰ κουτιὰ τῶν σπέρτων, καὶ αὐτὰ ἔλεγα πῶς ἦταν τὰ κανόνια, εἶχα καὶ κατὶ μολυβένιους καβαλαραῖους τῆς πεντάρας.

Ἀπὸ γέμιζα τὴν σάλα τῆς μάνας μου ἀπ' αὐτὴ τὴν χάρτινη παράταξι καὶ ἐκλείνα τῆς πόρταις γιὰ νὰ μὴ φυσίξῃ ἀέρας καὶ μοῦ χαλάσῃ τὴν παράταξι, εὐγενεα καὶ μάζευα τὰ παιδιὰ τῆς γειτονείας νὰ δοῦν τὴν μεγάλη παράταξι.

Ἄμὰ ποῦ μαζεῖόντανε φώναζα, μακρυὰ, ἀλάργα νὰ μὴ χαλάσετε τοὺς σαρατιώταις· ἔπειτα ἔπερνα τὸν μολυβένιο καβαλάρη μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους· τοὺς τραβοῦσα μὲ τῆς κλω-

σταῖς καὶ ἐπαιζα τὴν μουσικὴ μὲ τὸ στόμα μου, ζοῦμ τὰρὰ τατὰ ζοῦμ τὰρὰ τὰ—τὰ τάτα, τατάα.

Ἐτσι νόμισα πῶς ἦτανε καὶ ἡ προχθεσινὴ παράταξι καὶ ἐπιθεώρησις τοῦ στρατοῦ. Ἐἔχασα δὲ νὰ σὰς πῶ πῶς ἄμὰ ποῦ τελείωνα τὴν ἐπιθεώρησι, φώναζα, —Βαρδᾶτε, κύριοι, γιὰτὶ θὰ γίνῃ ὁ πόλεμος, καὶ ἔσπρωχνα μὲ τὸ δάχτυλο τὸ τελευταῖο χαρτὶ καὶ ἔπερταν ὅλα μπρούμυτα στὴν ἀράδα.

Ἐθάρρεφαλοῖπόν προχτὲς ποῦ ἦτανε ὁ στρατὸς στὴν ἀράδα πῶς εἶχα τὸν δικὸ μου χάρτινο στρατὸ, καὶ πῆγα μὲ μιὰ χαρὰ νὰ σπρώξω τὸν ἀξιωματικὸ τῶν εὐέλπιδων, ἀλλὰ ἄμὰ ποῦ εἶδα πάρα πέρα τὸν διευθυντὴ τῆς ἀτυνομίας νὰ τῆς παίξῃ μὲ ἓναν λοχία, εἶπα μέσα μου—Βρε, ἐδῶ δὲν χωρατεύουν. Πᾶμε νὰ φύγωμε, καὶ ἀντὶς νὰ φᾶμε δῶ τὸ κεφάλι μας ὦμό, δὲν πᾶμε καλλίτερα νὰ φᾶμε τὸ ψητὸ κεφάλι μας ποῦ ἔχομε στὸ χτήμα τοῦ Παπαδάκη; Καὶ ἔτσι ἔγινε.

Ἐπεισόδιον.

Μοῦ φάνηκε τὸ ὄλον τῆς παράταξις μιὰ γελοία φιγούρα καὶ τίποτα παραπάνω, γιὰτὶ ἀπὸ ἐπιθεώρησις ὁ στρατηγὸς κάθε τάγμα χωριστὰ, δὲν ξέρω τί ἤθελε νὰ τὰ ξαναεπιθεωρήσῃ μαζωμένα.

Μοῦπαν μερικοὶ πῶς αὐτὸ ἔγινε γιὰ στρατιωτικὴ ἐπίδειξι, πῶς τάχα νὰ, ἔχομε καὶ μεῖς στρατὸ, καὶ τ' ἀκούσουν οἱ βούλγαροι καὶ φύγουν.

2.

Κεῖ στοῦ Παπαδάκη τὸ χτήμα ποῦ εἶχα τρουπώσει, ἀκούσα ἓναν καὶ ἔλεγε, ὅταν περνοῦσε τὸ ἵππικὸ τῆς καβαλαρίας.

— Μωρὲ, ἄλογα, δὲν ἔπερναν καὶ καμπόσα γαϊδούρια νὰ τὰ σούρνουν;

3.

Ἐναν λοχία τοῦ πυροβολικοῦ ρώτησα πῶς αὐτὸν δὲν πῆραν στὴν παράταξι, ἀπὸ πῆραν καὶ τοὺς κουτσούς ὑπηρέταις, καὶ μοῦ ἀπήντησε.

— Τὸ δικὸ μας τάγμα δὲν ἔχει μουλάρια γιὰ νὰ τραβήξουν τὰ κανόνια καὶ γιὰ νὰ σκεπάσουν αὐτὸ, μᾶς εὐγαναν διαταγὴ πῶς εἴμαστε τῆς ὑπηρεσίας σήμερα.

Ἄμ, καὶ μὲνε Σοῦτσε, τί τοὺς θέλεις στὴν ἀράδα τοὺς στρατιώταις, ἀπὸ στρατὸς δὲν ὑπάρχει, παρὰ γυμνός καὶ χωρὶς τὰ ἀναγκαῖα στὰ μοῦτρά σας;

4.

Ἐνας ἀνατολίτης μὲ τὴ μισὴ γλῶσσα ὅζω ἔπρεχε λαγα-

Τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος.

γραφῶν καὶ θὰ μὲ ὑποχρεώγῃς πολὺ. Καὶ τὰ ταχυδρομικὰ εἰς βάρους σου.

— Ὁ βασιλέας μας ἔστειλε, λένε ἡ ἐφημερίδες, μὲ τὸν Μιτσάκη δῶρα διάφορα στὸν βασιλέα τῆς Ἀβυσσινίας. Ἡ-θελα νὰ εἰξέρα θὰ πᾶν τὰ μισά;

— Σπουδαῖον. Διαβάσετε αὐτὸ τὸ καταλέξι γράμμα.—Κύριε συντάκτη, γράψε γιὰ τὸν Καραπάνον τὰ ἐξῆς, ἐπειδὴ οὗτος μὲ τόση ἀδιαντροπία εἶπε εἰς τὴν βουλή γιὰ τὴν κλεψὰ τοῦ μικροῦ ἀγάλματος ψεύματα. Ὁ κ. Καραπάνος, ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀκρόπολι ἐγύρῃσε ἓνα φύλακα· αὐτὸς δὲ ὁ φύλακας, ἐπειδὴ ἦτανε συννοημένος μὲ τὸν Καραπάνον, τοῦ ἔφερε τὸ ἀγαλμα κρυφά. Ἐγὼ ὅμως τὸ παρατήρησα, ἀλλὰ δὲν μίλησα, γιὰτὶ νόμισα ὅπως ἦτανε σκεπασμένο πῶς ὁ συναδερφός μου θὰ τοῦ ἔδωσε τίποτα ἄλλο πρᾶγμα, κἀνένα καρβέλι. Ἐπειτα ρώτησα καὶ ἔμαθα πῶς ἦτανε ὁ Καραπάνος, ὁ βουλευτὴς τῆς Ἀρτας. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἀκουσα τὸ ὄνομα τοῦ Καραπάνου ἀναφερόμενο εἰς τὴν κλεψὰ καὶ ἐνεθυμήθην τὴν ἡμέρα, καθ' ἣν ἔδωσε ὁ φύλαξ τὸ πρᾶγμα, τὸν ἔκρινα ὁ ἀναφερόμενος ἱερόσυλον τὸν Καραπάνον καὶ γράψε αὐτὰ καὶ μὴ σὲ μέλει.

Ἐνας φύλακας τῶν ἀρχαιοτήτων.

Σημ. Παλιανθρώπου. Παρακαλᾶσαι, κύριε φύλαξ τῶν ἀρχαιοτήτων, ὅπως μοῦ γράψῃς νὰ ἐρῆς; νὰ μοῦ πῆς τὰ καθέ-καστα, γιὰτὶ αὐτὴ ἡ δουλειὰ σηκώνει πολὺ νερό.

— Ὅριστε καὶ ἓνα Συριανὸ πρωτότυπο καὶ καταλάβετε σεῖς τί μᾶς λείπει, γιὰτὶ ἐγὼ δὲν καταλαβαίνω τίποτα. — Ἄς παρακαλιὸ ἰνισχορίσετε ἢς τὸ ἐντιμον φίλον σας—ὅτι πρὸ ἐφτά μηνὸν ἀποβίωσες ἡ Κόρι μου Μαρία καὶ ἡ κυρία Χρήσο Γ. Ρί-γα ἔραψε τὰ σάβανα, τὴν ὁποίαν ἐζήτησα νὰ πληρώσω καὶ ἀρίστηκε δι' ὅτι δὲν πληρόνοι διὰ Σάβαν τώρα μοῦ ζητῆ νὰ τὴν πληρώσω, ὅθεν σὰς παρακαλῶ γράψε 8 ἐνστήλια φίλοσας στὴ ἰδίῃ πληρομῆν καὶ τὴν πληρώσω καὶ θέλω τὸ γνωρίσι με-γάλη σχάραν. Ὁ ἀγνωστος φίλος σας Ν. Ι. Ματροῦ.

Σημ. Παλιανθρώπου. Στὸν Θεὸ σας, καταλαβαίνετε τί θέλει νὰ μᾶς πῆ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; τὸ ἐλάχιστον γιὰ μένα δὲν καταλαβαίνω τίποτα καὶ οὔτε ξέρω τί νὰ εἰς πῶ. Αὐτὰ εἶναι ἱερογλυφικά.

— Πρὸς τὸν Σ. Π. Παπαθανόπουλον εἰς τὴν Περαιά. Αὐτὰ ποῦ μᾶς γράφεις γιὰ τῆς Μαγδαλινῆς εἶναι σωστὰ, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὰ γράψω, γιὰτὶ πλέον θὰ κατανήσῃ ἡ ἐφη-μερίδα μας σωστὴ πορνογραφικὴ καὶ εἰς τρόπον, ὥστε νὰ τὴν συχαίνεται τινὰς καὶ νὰ τὴν πιάσῃ στὸ χέρι του.